

EL MOMENT PERFECTE

Maria Mitjans Serveto

Premi València Nova de narrativa en valencià

//l'eclèctica //

Premi «València Nova» de narrativa en valencià

Aquesta obra va obtindre el Premi «València Nova» de narrativa en valencià 2025 que convoca la Institució Alfons el Magnànim-CVEI. El premi va ser atorgat per un jurat presidit per Francisco Teruel, diputat de Cultura de la Diputació de València, i integrat per Carolina Borràs, Pasqual Alapont, Pau Sanchis, Lourdes Toledo i Josep Vidal, que va actuar com a secretari.

*A l'Oriol, que
em va donar l'empenta
per començar aquesta novel·la.*

*A les meves filles: la Idun
i la que esperem aquest hivern.*

Ells tres són casa, motor i direcció.

1
'GROSSESSE'

Test de grossesse. Grossesse. He obert el traductor al mòbil per buscar com es diu test d'embaràs en francès i ho ha processat a l'instant. No sé si odiar aquesta aplicació, que em facilita la feina i alhora me la pren, erosionant-la a poc a poc, com el mar engolint la costa de manera lenta però despietada. Cinc persones fan cua per entrar a la farmàcia. Mantenim una distància més gran de l'habitual i noto un cert neguit a l'ambient. Quan en queda només una davant meu, torno a mirar la pantalla del mòbil. *Test de grossesse*, em repeteixo. I és així com em sento: grossa, plena, més feixuga. Arriba el meu torn de creuar el lllindar de la farmàcia.

És un local petit, amb un taulell que recorre tot el fons, prestatges atapeïts a banda i banda i expositors en ziga-zaga. Veig cremes en recipients de diferents mides, una bàscula de farmàcia antiga de proporcions desmesurades i suplements alimentaris de colors cridaners. En una cantonada hi ha una taula baixa amb dues cadires en miniatura i al damunt, una joguina d'encaixar formes perquè els infants s'hi entretinguin. També veig, a tocar d'una filera plena de condons, pipes, bolquers, mossegadors i altres objectes que encara em són estranys. Condons i bolquers disposats estratègicament a prop, com si amorrent-los els uns contra els altres t'obliguessin a fixar-t'hi, a refermar-te en la teva decisió. Tens ganes de ser mare, Hel. Els dubtes t'apareixen perquè ara veus que podria ser imminent i t'angoixa deixar de tenir el control sobre la situació, no saber cap a on et dirigeixes.

A dos metres del taulell, una clienta s'espera immòbil. Té els peus situats sobre una creu vermella marcada amb cinta adhesiva. A prop de la porta, una segona creu m'indica el lloc específic on m'he d'esperar. Imito la clienta i em col·loco sobre la marca. A fora, un cartell explica que només podem entrar dos clients a la vegada i que és necessari cobrir-se la boca i el nas. Em sorprèn veure com tothom obeeix. Fem fila de manera dòcil i anem integrant un seguit de normes i paraules que fins ara desconeixíem o no havíem utilitzat. Pandèmia, mascaretes, covid, confinament, toc de queda, en pocs dies s'han propagat fins a conquerir tots els espais. I de sobte s'han omplert de significat, de matisos nous. Com *grossesse*, que ha afegit una capa fina quasi translúcida al concepte d'embaràs.

La prestatgeria atapeïda d'objectes per a bebès és a prop meu. Fixo la mirada en un tallador d'ungles en miniatura; al costat, biberons i cilindres metàl·lics de llet en pols, tot decorat amb dibuixos de gatets, d'elefants i de nadons perfectes somrient. La dependenta se'n va cap a la rebotiga. Miro la creu del terra, sé que hauria de quedar-me aquí, quieta, però no puc evitar avançar cap a l'estanteria. Trec un peu de damunt de la creu. No passa res. A poc a poc avanço l'altre peu i faig dues passes fins a la prestatgeria. Allargo la mà i toco un biberó. Miro les pipes i un impuls desconegut m'empeny a agafar-ne una, com si aquest fos el meu terreny i ja no em fos aliè. Ha sigut un gest subtil, però si en aquest moment la farmàcia hagués continuat en silenci, si aquesta clienta de cabells blancs i expressió nerviosa no hagués cridat a la dependenta «Ho troba o no?», s'hauria pogut sentir un cruixit, un tel trencant-se.

Amb la pipa a la mà, m'embadaleixo uns segons i de cop i volta em criden.

—Senyora, si us plau, no toqui res! —Em giro sobresaltada. La dependenta em mira amb expressió severa i afegeix:— Per motius de seguretat.

Després es dirigeix a la clienta per dir-li que no té el medicament que necessita. La senyora passa pel meu costat visiblement molesta i em llança una mirada de desaprovació.

—Ho sento, jo... —Deixo la pipa al seu lloc i em disculpo mentre avanço cap al taulell.

No he pogut evitar-ho. Una força incontrolable m'ha empès cap a la prestatgeria, voldria dir-li. Però estic nerviosa i no em surten les paraules. El cap només repeteix, una vegada i una altra, *test de grossesse*, Hel, *test de grossesse*.

—*Un test de grossesse, s'il vous plaît* —demano amb tota la seguretat de què soc capaç.

La dependenta, una dona d'uns quaranta anys, cabells curts i mirada desperta, suavitza l'expressió en sentir *test de grossesse*. Remena pels calaixos i posa dos tests de dues marques diferents sobre el taulell. Em diu el preu de cadascun i assenyalo el més car. Que funcioni bé, Hel! No vulguis estalviar amb això, ara. Em pregunta si vull alguna cosa més i vaig per dir-li que no, però no puc treure la mirada de la prestatgeria dels nadons. Ella se n'adona, surt de darrere el taulell i s'acosta cap a l'estanteria amb decisió.

—Digui'm què vol.

Sense pensar-m'ho gaire, li assenyalo la pipa que havia tingut entre les mans. Ella l'agafa, l'embolica junt amb el test amb agilitat i, quan m'allarga el paquet, els ulls se li contrauen, com si em volgués felicitar pel possible embaràs.

Carrer avall em dirigeixo a una de les entrades laterals del Parc del Cinquantenari. Igual que quan he arribat a l'oficina a primera hora del matí, la ciutat té un caire excepcional; només m'he creuat amb dos vianants i la carretera està deserta, amb algun cotxe que passa molt de tant en tant.

Avui fa una setmana que, després d'un dia d'agitació entre l'equip directiu, ens van convocar a tots els treballadors de

l'agència de manera improvisada i el director ens va explicar que l'endemà no podríem anar a les oficines i ens va enviar cap a casa sense data de retorn prevista, potser abril, potser més enllà, qui sap. I, amb el nerviosisme del moment, vaig agafar tan sols l'imprescindible i ens vam dir adeu amb els companys sense acabar de ser del tot conscients que l'endemà no ens veuríem les cares i que a partir de llavors tot serien videotrucades i dies seguits en pijama.

Aquest matí m'han autoritzat a tornar-hi durant un màxim de trenta minuts per recollir tot allò que cregui necessari. A la nostra planta només hi havia la Valérie de recepció, perquè hi ha dues o tres persones designades com a essencials que fan torns durant la setmana i sí que hi van, a l'oficina, i es fan càrrec de la documentació que pugui arribar i de les instal·lacions. Li he dit hola des de lluny, hem intercanviat dues o tres paraules i, com que tot plegat és força desconcertant i no havia vist mai l'oficina tan buida, m'he afanyat a recollir els documents que podia necessitar, endur-me l'àloe que s'estava pansint i marxar d'allà el més aviat possible. És inevitable pensar que la pandèmia està agafant un aire surrealista i monotemàtic, com una bola de neu gegantina que ens ha atrapat i ho ha capgirat tot al seu pas. Brussel·les ha perdut tota utilitat, la seva gent d'americana i corbata, d'acreditació permanent penjant del coll. Buida, la ciutat ja no enganya ningú i una certa mediocritat ho tenyeix tot. Però això no és cap novetat, per a mi; simplement, en aquest moment, es fa més notori.

Recordo que quan vam decidir instal·lar-nos aquí, ara fa dos anys, la ciutat no ens va captivar gens. Els primers dies fèiem toms il·lusionats per descobrir el barri, sense rumb, intentant mantenir viu el desig de caure inevitablement presos per l'encant d'una ciutat nova. Però va ser més aviat al contrari. Els carrers estaven bruts, amb obres que els feien intransitables, tanques

col·locades per tot arreu i cotxes tan mal aparcats que quasi semblava una broma. Només una excepció va trencar aquell desencís en què ens havíem instal·lat: descobrir petits cafès amb encant va ser l'única diversió que ens va mantenir ocupats durant aquell primer període. La conclusió a què vam arribar, guiats merament per sensacions que no érem capaços de precisar, però que a poc a poc han anat prenent una forma més concreta, és que no té cap propòsit en si mateixa, Brussel·les, si no és per treballar-hi. Una ciutat que eviten els seus propis ciutadans, conquistada per expatriats atrets només per la bombolla burocràtica, l'anomenada *eurobubble*. Una ciutat grisa i estranya.

Des de l'inici del confinament, el Districte Europeu, i en concret l'àrea de Schuman on està situada l'agència en què treballa, s'ha convertit en una zona morta. L'habitual bullici que tant m'havia impactat al principi, les furgonetes militars davant del Consell de la Unió Europea, el caos que es creava cada cop que hi havia una reunió important, les manifestacions, tot això ha deixat pas al no-res. Els restaurants dedicats pràcticament en exclusiva al personal de les institucions europees han tancat, a les delegacions i ambaixades no s'hi veu ningú i la rotonda de Schuman, sempre atapeïda de cotxes, s'ha tornat transitable.

Creuo l'arc de triomf que presideix el Parc del Cinquantenari, amb la seva triple arcada imponent, a través de l'arc del mig. He agafat aquest costum i ara em seria difícil escollir qualsevol dels altres dos arcs laterals sense sentir-me intranquil·la. Sempre he sigut una mica supersticiosa i, amb el temps, aquestes manies s'han anat fent més grans. Rodejo una font que en aquesta època de l'any està buida i arribo a la parada de tramvia de Merode. He d'esperar només tres minuts, però m'assec al banc perquè em noto marejada, com si hagués fet un esforç titànic. I tan sols he passat per l'oficina un moment, són les deu i trenta-set minuts d'un dilluns de març i encara tinc tot el dia. No has fet res en

tot el cap de setmana, no en pots estar, de cansada, Hel. Deixa de queixar-te. *Grossesse*. Embarassada. Aquest pot ser el motiu que expliqui aquest cansament inusual.

He revisat el calendari al mòbil, on apunto l'últim cop que em va venir la regla. Només són dos dies de retard, però tinc el pressentiment —o més aviat el convenciment— que estic embarassada. D'alguna manera sento que ja toca, que és el tercer mes que ho provem i la tercera és la bona, i que amb el Gus ens vam acomiadar més efusivament de l'habitual perquè ell marxava de viatge per feina i això fa que en el meu cap tot encaixi a la perfecció.

El tramvia s'acosta. Fico la mà dins la bossa per treure el moneder i noto la pipa al fons, embolicada junt amb el test. Trenco l'embolcall i l'agafo fort. *Grossesse*. Embarassada. Quan les portes s'obren, veig el vagó pràcticament buit. Mentre decideixo on seure, guardo el bitllet que acabo de picar i el tramvia fa un breu sotrac que quasi em fa caure. Davant meu hi ha els seients reservats per a embarassades. Miro a esquerra i a dreta. Només hi ha un senyor assegut al fons de tot, que mira el mòbil. Torno a fixar-me en els seients reservats. Però aquests seients encara no et pertanyen, Hel. I tens tot el vagó per triar. No obstant això, m'hi assec, com si posseir el test i la pipa ja fossin motius suficients per fer-ho.

El Gus m'ha escrit un missatge que diu: «Ens veiem demà, per fi!». I m'ha posat un cor i un gif recurrent d'un gat tocant la bateria que sempre m'arrenca un somriure. Li contesto amb un missatge de veu per dir-li que sí, que per fi torna, que no sap com ha canviat la ciutat des que va marxar, que just estic travessant el centre i està tot buit; fa por. I per últim afegeixo que el trobo a faltar i que si pot parlar, que em truqui que li he de comentar una cosa important. Reprodueixo l'àudio per saber com sona. El vagó s'ha anat omplint. Fixo la mirada en els passatgers sense acabar-me d'acostumar a les cares tapades per les mascaretes.

Una mare ha subjectat el cotxet en un lateral i agafa el seu nadó en braços. L'únic sense mascareta. Somriu. Jo me'l miro i de manera instintiva li ric, intentant captar la seva atenció. Però com vols que vegi que li rius, si tens mitja cara tapada, Hel? Llavors abaixo la mirada cap al mòbil i em trobo amb la d'una noia que s'ha assegut a un altre dels seients reservats. M'adono que està embarassada i m'acaricio automàticament la panxa per primera vegada. Els ulls se li il·luminen i em mira, còmplice. I per un instant em sento inexplicablement realitzada, com si m'acabessin d'acollir en un grup al qual no pertanyia.

Un cop a casa, col·loco l'àloe a la finestra del menjador, obro el portàtil i comprovo que no hi ha res urgent. Encara som a dilluns. Avui m'ho prendré amb calma i si em pregunten, diré que no em trobo gaire bé. Els pits em fan mal i he notat una punxada a la zona baixa de l'abdomen. En qualsevol altre moment ho hauria atribuït a la regla, però avui només puc pensar *grossesse*, Hel, ho has aconseguit. Una sensació de vertigen se m'acumula a la gola.

Deixo el portàtil sobre la taula del menjador, des d'on puc veure si rebo algun e-mail o si em truca algú, i em preparo un cafè. Soc conscient que no és el millor remei per combatre el mareig, però em noto cada cop més cansada i potser la cafeïna ho arreglarà una mica. L'ambient s'impregna d'aquesta aroma subtil de cafè molt. El Gus no m'ha respost el missatge i provo de trucar-li, però no l'agafa.

A través del vidre veig la Cléo estirada sobre la gespa. Li obro la porta, ella entra a dins de seguida i, mentre l'acaricio, penso que li he agafat molt d'afecte, a aquesta gata, que és nostra des que ens vam mudar aquí a principis d'any. Es podria dir que la gata venia amb la casa, ja que l'antiga propietària s'havia mort i els hereus ens van dir que si la volíem, que a ells, sincerament, els feia més nosa que servei, quedar-se amb una gata. Que havia